

man først som Hovedsagen opstiller, hvilke Forretninger der skulle henlægges til hvert Ministerium; det er Noget, som hidtil ikke er lovbekendt hos os, og jeg troer dog, det er af Bigtighed, at det bestemmes ved Lov, fordi Sagernes Behandling for en meget væsentlig Deel er afhængig af, under hvilket Ministerium de ere henlagte; det er Noget, som ogsaa enhver Privatmand, der har staaet i nogen Berøring med det Offentlige, vil vide; og navnlig vil Enhver vide det i den Retning, hvor jeg personlig i saa Henseende er meest bekendt, nemlig i den industrielle og commercielle Retning. Man vil vide af gammel Erfaring, at det havde en overordentlig betydelig Indflydelse paa en Sags Afgjørelse, om den tilfældigvis betragtedes som hørende under det daværende Cancellie, et reent juridisk Collegium, eller under det daværende Commercecollegium, som tog væsentligt andre Hensyn. Det Samme er Tilfældet endnu; der kan være Sager, om hvilke det kan være tvivlsomt, om de høre under Justitsministeriet eller under Indenrigsministeriet, og jeg er overbevist om, at Sager meget ofte ville faae en forskjellig Afgjørelse, eftersom de høre under det ene eller det andet af disse Ministerier, og det er saare naturligt, fordi de Mænd, der staae i Spidsen for disse Ministerier, og de Hjælpere, de have, maae være dannede i væsentligt forskjellige Retninger, og altsaa komme til at betragte Livsforholdene fra forskjellige Synspunkter. Jeg troer altsaa, at det ikke bør være fuldkommen overladt til Vilkaarligheden eller til Ministrenes Bestemmelse, hvilke Forretninger der skulle høre under de enkelte Ministerier, men at det bør fastsættes ved Lov, og jeg troer, at det passende Sted til at gjøre dette er i den nu foreliggende Lov. Naar det første Punkt var bestemt, saa vilde det næste være, som jeg antydede, at angive, under hvor mange forskjellige Departementer og Contoirer disse Forretninger skulde bestyres, og da, hvilket Antal Embedsmænd der skulde ansættes i hvert af disse Contoirer, og paa hvilken Maade de skulde være lønede. Jeg har seet, at den ærede Finantsminister har udtalt sig meget stærkt imod en saadan Lovbestemmelse (Hør!), og jeg tilstaaer, at jeg efter det Kjenndskab, jeg troer

tildeels at have til disse Forhold, har i høj Grad været forundret over, at den ærede Finantsminister har udtalt sig paa den Maade, idet jeg troede, at Bestemmelser af den Art maatte netop være Finantsministeren i høj Grad nødvendige og ønskelige. Jeg skal tillade mig kortelig at antyde, hvorfor jeg troer, at dette er saa. Det ligger i Sagens Natur, at det, navnlig i et saa lille Land som vort, i mange Tilfælde kan være vanskeligt at finde Personligheder, som netop passe sig for de Forretninger, der efter den tidligere Organisation ere henlagte under et eller andet Departement, under et eller andet Contoir o. s. v., og man er derfor meget ofte, hvilket navnlig de sidste Aars Erfaring viser, kommen i den Nødvendighed, at maatte indrette Forretningerne efter Personerne, og derved er man atter kommen til at gjøre idelige og idelige Forandringer i den Organisation, som har fundet Sted under selve Ministerierne. Følgen deraf er bleven, at man vel maastee paa den ene Side har faaet en vis Overensstemmelse mellem Forretningerne og Personerne, men at paa den anden Side Forretningerne ere komne til at lide overordentlig Meget ved den idelige Forandring, som i den Henseende er skeet, og at navnlig ogsaa Statskassen er kommen til at lide overordentlig Meget ved, at der paa nogle Steder er blevet stor Overflødighed af Embedsmænd i Forhold til Forretningerne, medens der paa andre Steder er en næsten overvældende Masse af Forretninger i Forhold til de Embedsmænd, som findes ansatte der. Jeg troer, at dette er et Forhold, som hverken er ønskeligt for Sagens egen Skyld eller for Statskassens Skyld, som Finantsministeren nærmest er kaldet til at repræsentere, og jeg troer, at Finantsministeren her har en overveiende Vanskelighed ved at iagttage Statskassens Lær. paa en saadan Maade, som det er ønskeligt, idet det nemlig dreier sig om Forhold, der staae hans egen Person saa overordentlig nær, og om Personer, hvis Indflydelse vil være overveiende hos ham. Det er naturligt, at naar en anden Minister kommer og siger til Finantsministeren: jeg behøver for at bestyre mine Forretninger de og de Forandringer, Ansættelse af de og de Personer,